

Hazajött. Bármilyen halkan akarta becsukni az ajtót, az enyhe huzat meglebbentette a függönyt. Folytatom az írást. A szavak gyorsan építik fel a mondatokat, amelyek a fantáziám alkotta világból özönlik el a gondolataimat. Újabb karakterek gyarapítják készülő regényemet. Talán fél óra telik el, amikor megérezem a frissen lefőtt kávé illatát. Cseles, nagyon cseles. Tudja, hogy a kávénak nem tudok ellenállni. Különös alkalom ez a mostani. Még az újabb adag koffein sem képes elrángatni a történetem mellől. Rendületlenül gépelek tovább.

Rég elmúlt éjfél, mire végre úgy érzem, ma már nem megy több. Ma már, ez olyan vicces. Az tegnap volt, ma már ma van. Egy kiadós alvás után újra belelendülök majd, hogy az eleven képeket mind kiadjam magamból és életre keltsem.

A gépet bekapcsolva hagyom, ne menjen ezzel az idő, ha leülök elé reggel. Halkan felállok, átsétálok a hálósobába. A kávé az éjjeli szekrényen vár. Persze hidegen. Lefekvés előtt jól esik fáradt agyamnak. Valahogy a kávé frissítő hatása az alvásomra pozitív hatással van. Megmoccan mögöttem. Ránézek, látom, hogy szemeit résnyire nyitja.

– Szia! Felébredtettek?

– Nem, még nem aludtam mélyen.

Átfordul a jobb oldalára, hogy teljesen felém legyen. A takaró lecsúszik róla. Elkalandozó tekintetem nem kerüli el a figyelmét.

– Észrevettem ám a csalást – emelem fel a mostanra kiürült kávé poharat.

– Igen? Ahhoz képest sokáig oda voltál.

– Képtelen voltam otthagyni.

– Jó lesz?

– Ó! Nagyon is. A legjobb, amit eddig írtam.

– Mindre ezt mondod, amikor épp írod őket.

– Mert így igaz.

Nem kell látnom az arcát, hogy tudjam, mosolyog.

– Inkább mesélj, milyen volt a cselló óra.

– Nagyon jó. Sokat haladtam és még meg is dicsértek.

– Na, ez szuper. Pezsgőt?

A kispárna hirtelen veszélyes fegyverré változik kezében. A harc gyorsan véget ér, miután a rögtönzött fegyvert megkaparintom.

– És miért voltál ilyen sokáig ébren?

– Annyira felvillanyozott a dicséret, hogy ihletet kaptam.

– Láthatom?

Felült és szemérmesen húzza maga elé a takarót, mint aki egy idegen előtt ül. A reakció és ahogy itt van előttem, teljesen elbájol. Halkan felkuncogok. Észreveszi, mi váltotta ki vidámságomat és együtt nevetünk tovább.

– Naaa – noszogatom –, mutasd meg!

– De még nincs kész, még dolgoznom kell rajta.

– Nem baj, nem megrendelő vagyok, hanem a pasid.

– A pasim?

Utálta ezt a szót. Kizárólag olyankor szoktam bevetni, ha eltökéltségemet akarom bizonyítani, hogy a felhozott témától nem tágítok tapodtat sem.

Célt érek. Felém mászik, mellettem kel ki az ágyból. Megfogja a kezemet, úgy húz maga után. Az előszoba lámpa fényénél megcsodálhatom teljesen meztelen testét. Gyönyörű! Még mindig

élvezem a látványt. Felmegyünk az emeletre. Az ő dolgozó szobája, vagyis inkább műterme ott van.

Belépünk és azonnal megcsap a festékek, hígítók és egyéb, általam nem ismert anyagok illata. Három állvány áll a szobában. Kettőn már kész, de még le nem szedett alkotás, a harmadik letakarva. A tetőablakon át a Hold fénye pont rá világít. Nincs telihold, de az ég tiszta és semmi nem akadályozza, hogy az ezüstös fény beborítsa azt az egy négyzetméternyi területet.

Előre enged, hogy én hajtsam félre a vásznról a rongyot. Ami feltárul előttem ...

Álltam az állvány előtt szavak nélkül. A színek és formák olyan kavalkádját látom, amit addig elképzelni sem tudtam. A hatás, mint amikor a zene egészen a csontomig hatol és a hideg rázza ki az embert. Átkarol hátulról. Ez ad erőt, hogy ne rogyjak össze. Minden erőm elszállt.

Megfordulok, a szemébe nézek. Látom benne a türelmetlenséget. Ő is tudja. A vásznon lévő alkotásban felszínre jött az, amire mindig várt. Beharapja az ajkait, a szavaimra vár.

– Ez. Csodálatos – fakadok ki.

– Tényleg?

Válasz helyett leereszkedem. A szám érzékenyen érinti a hasát. Kicsit a köldöknél elidőzők.

– Nee, ne itt! – kérlel.

Válaszom egyszerű. Megfogom a kezét és lehúzó magam mellé. Óvatosan a padlóra fektetem. Nem engedhetem, hogy ez az érzés elszálljon. Itt akarom, azonnal.